

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De sanctimoniali, quae in fide dubitans & desperans, in Mosellam se
praecipitavit, cap. 40

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Speciales per hebdomadā pro illa deuotē ad Deū funderent, omnibus præcepit. Ipse verò in propria persona, quantum valuit, Domino supplicauit pro illa. Hebdomadā completa, reuersus ad eā ait: Quomodo habes filia? Respondit illa: Optimè pater, nunquā melius: infra hos dies septem plus sum lætificata, plus consolata, quā ante tuum discessum fuerim contristata vel desperata. Sciscitante eo causam consolationis, ait illa: Pater oculis meis vidi, de quibus dubitauit: post discessum tuum anima mea de corpore fuit educta, & vidi animas beatorum; vidi præmia iustorum: corpus autem meum vidi oculis animæ in pavimento cellulæ meæ ita exanguē iacere & pallidum, sicut herbam sine succo & arefactam. Interrogata ab Abbate, qualis esset effigies animæ: respondit: Anima est substantiā spiritalis; & in sui natura spherica, ad similitudinem globi lunaris, ex òni parte videt. Quando verò animæ existenti in corpore angelus siue anima apparet; in lineamentis corporeis se ostendit: quando anima existens in carne à carne libera est; animæ consimili sicuti est apparet. **A P O L O N I V S:** Huic visioni satis concordat; quòd Abbas Morimundus animam suam à mortuis rediens similem esse dixit vasi vitreo, & ex omni parte oculatam; sicut memini te dixisse in distinctione prima, cap. 32. **C A E S.** Quædā etiā retulit eadē sanctimonialis de aduentu Antichristi, quæ hîc ponere nolo, eo quòd multi de illo prophetado decepti sint. **A P O L.** Satis me terret, quòd Dominus mentē tā sanctā, tā mundā & virginale, tā immundis & tā nephandis tetragonibus vexari permisit. **C A E S.** Incõprehensibilia sunt iudicia *Rom. 11.* eius, & inuestigabiles viæ eius, sicut audies de tentatione alterius cuiusdam sanctimonialis, cuius tentatio tanto est periculosior, quanto incertum est quali sit sine terminanda.

CAPVT XL.

IN FRA paucos menses quædam sanctimonialis, femina prouectæ ætatis & magnæ, vt putabatur sanctitatis, à vitio tristitiæ in tantum est turbata, a spiritu

ritu blasphemiarum, dubietatis & diffidentiarum adeo verax
 ta, ut caderet in desperationem: de his quæ ab infan-
 tia credidit & credere debuit, omnino dubitare co-
 pit, nec ab aliquo induci potuit, ut diuinis communi-
 caret sacramentis. Quam cum interrogassent sorores,
 nec non & neptis eius carnalis, cur ita esset indurata
 respondit: Ego sum de reprobis, de illis scilicet, qui da-
 nandi sunt. Quadam die, commotus Prior, dixit ad
 illam: Soror, nisi respicias ab ista infidelitate, cum mor-
 tua fueris, in campo te faciam sepeliri. Quo verbo illa
 audito, tunc tacuit, sed verbum bene retinuit. Die qua-
 dam, cum quædam ex sororibus nescio quod essent i-
 turæ, illa latenter post eas exiens ad litus Mosellæ,
 super quod situm est monasterium, venit; & cum na-
 uis, quæ sorores portabat, amota esset de littore, in flu-
 uium se præcipitavit: hi verò qui in naui erant, sonum
 aquæ motæ audientes & respicientes, corpus eius ca-
 nem putantes, nutu Dei vnus cognoscere volens cer-
 tius quid esset, ad locum ocyus cucurrit, & ut homi-
 nem vidit, flumen intrauit & extraxit. Tunc confide-
 rantes quod supradicta foret sanctimonialis, iam pe-
 nè suffocata, territi sunt omnes, & curâ ei adhibentes,
 postquâ aquâ euomuit, & loqui potuit, interrogauerunt
 eam dicentes: Quare tam crudeliter egisti soror?
 respondit illa: dominus iste, digito Priorem ostendens,
 minatus est mihi, quia me mortuam sepelire deberet
 in campo, vnde magis elegi gurgitem hunc superna-
 tando descendere, quam bestialiter in campo sepeliri.
 Tunc ad monasterium illam reducentes, diligentiorē
 ei custodiam adhibuerunt. Ecce quanta malitia nasci-
 tur de tristitia. Femina ista ab infantia nutrita est in
 monasterio, virgo casta, deuota, rigida, religiosa, &, si-
 cut mihi retulit vicini monasterij magistra, omnes
 puellæ ab ea educatæ; cæteris virginibus magis sunt
 disciplinatæ, magis deuotæ. Spero tamen quod Deus,
 qui multum est misericors, multisque modis electos
 suos tentat, qui tam misericorditer de flumine illam
 liberauit, pristinos eius labores attendens, finaliter
 perire non sinet. Multa tibi possem huiusmodi tristi-
 tiæ

via exempla recenter gesta referre, sed timeo quòd infirmis non expediat talia legere vel audire. APOLLONIVS: Ego iam satis didici, nihil fieri sine ratione, fortè ideo Deus talia permittit, ne aliquis, quantumlibet sit perfectus, de suis virtutibus vel virtutum operibus præsumat, sed Deo totum, à quo est bonum velle, posse, facere, & perficere, attribuat. CÆSARIVS: Verù dicis. Idcirco vxor Loth inobediens versa in statuam *Gen. 19.* salis, vt sit malis exemplum, bonis condimentum.

CAPVT XLI.

VIx sunt tres anni elapsi, quòd Conuersus quidam, ex nimia tristitia, finalem incurrit desperationem miserabiliter. Loquendo vel scribendo de huiusmodi tragædiis nephandis, inuitus exprimo nomina locorum vel personarum, siue ordinis qualitatem, ne per hoc aliquam religiosus videar inferre verecundiam. Idem frater bene mihi fuit notus, vir à iuuentute vsque ad senectutem laudabiliter & sine querela inter fratres conuersatus, ita vt nullus illo videretur in ordinis obseruatione districtior, & in virtutibus superior: rarè loquebatur, rarè indultis consolationibus utebatur: nescio quo Dei iudicio ita tristis & pusillanimis effectus est, vt tantùm de peccatis suis timeret, & omnino de vita æterna desperaret. Nò quidem dubitauit in fide, sed tantùm desperauit de salute. Nullis scripturarù auctoritatibus poterat erigi, nullis exemplis ad spem veniæ reduci, modicum tamè creditur peccasse. Cui cum fratres dicerent, quid habetis vnde timetis, quare desperatis? Respondit: Nò possum dicere, sicut consueui, orationes meas, & ideo timeo gehennam. Quia tristitiæ vitio laborabat, idcirco acediosus erat, & ex vtroque nata est in corde eius desperatio. Positus in infirmatorio, quodam mane ad mortem præparatus ad magistrum suum venit, dicens: Non possum diutius contra Deum pugnare. Illo verba eius minùs considerante, ad piscinam monasterio proximã abiit, & in eam se præcipitans suffocatus est.

N y

CA-